

område, hvis der i praksis skulle vise sig behov for det, jf. herved Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 613 af 20. september 1989 om fremgangsmåden ved gennemførelse af tvangsendlæggelser.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.1. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 5 (psykiatrilovens § 11)

Ved lovforslagets § 1, nr. 4, indføres som § 10 a en bestemmelse om tilbageførsel i psykiatrilovens kapitel 3 om frihedsberøvelse. Som følge heraf foreslås det, at betegnelsen »Ophør af frihedsberøvelse« indsættes som overskrift til psykiatrilovens § 11. Bestemmelsen videreføres i øvrigt i uændret form.

Til nr. 6 (psykiatrilovens § 13)

Efter psykiatrilovens § 13 kan tvangsbehandling af legemlige lidelser hos sindslidende patienter kun finde sted i medfør af psykiatriloven, når patienten i forvejen er indlagt på en psykiatrisk afdeling. Ved den ændrede affattelse af § 13, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 6, gennemføres en præcisering af adgangen til at tvangsbehandle, således at tvangsbehandling på somatisk afdeling efter omstændighederne også kan finde sted i tilfælde, hvor patienten ikke, forinden tvangsbehandlingen iværksættes, fysisk har været bragt ind på en psykiatrisk afdeling med henblik på indlæggelse.

Det kræves fortsat, at patienten opfylder betingelserne for frihedsberøvelse, jf. psykiatrilovens § 5, herunder at der foreligger et psykiatrisk behandlingsbehov.

Endvidere kræves det, at det lægelige personale på den somatiske afdeling undersøger patienten og udfærdiger lægeerklæring med henblik på tvangsendlæggelse, og at den psykiatriske overlæge tilkaldes for at træffe afgørelse om tvangsendlæggelse af patienten, jf. herved psykiatrilovens § 6, stk. 3, sammenholdt med § 7, stk. 2, og § 9, stk. 2. Når den psykiatriske overlæge har truffet afgørelse om at tvangsendlægge, har patienten i lighed med patienter, der er overført fra en psykiatrisk afdeling i medfør af § 13 i den nugældende psykiatrilov, status af tvangsendlagt under opholdet på den somatiske afdeling. Det indebærer bl.a., at psykiatrilovens regler om anvendelse af tvang og klage over tvang finder anvendelse i forbindelse med opholdet på den somatiske afdeling.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.3. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 7 (psykiatrilovens § 20)

Efter psykiatrilovens § 20, stk. 2, fastsætter sundhedsministeren nærmere regler om tvangsprotokoller samt om registrering og indberetning af tvang til sygehusmyndigheden og Sundhedsstyrelsen. Sådanne regler er udstedt ved Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 617 af 21. september 1989 om tvangsbehandling, fiksering, tvangsprotokoller m.v. på psykiatriske afdelinger.

Under den nugældende indberetningsordning er det ikke muligt at indberette patientens navn og cpr.nr., således at de indberettede oplysninger kan henføres til bestemte personer. Det fører bl.a. til, at indberetningerne kun har en begrænset statistisk værdi, idet det ikke kan påvises, i hvilket omfang tvangsansvenden angår samme person. Ved § 20, stk. 2, 2. pkt., i lovforslagets § 1, nr. 7, optages en bemyndigelsesbestemmelse, der giver mulighed for administrativt at fastsætte regler om, at indberetninger skal indeholde oplysninger om patientens identitet.

Sundhedsministeren agter at udnytte denne bemyndigelse til at fastsætte regler om, at indberetninger af tvang til Sundhedsstyrelsen gennem embedslægeinstitutionen skal indeholde patientens navn og cpr.nr. med henblik på forbedre den statistiske værdi af indberetningerne. Indberetningerne til sygehusmyndighederne vil fortsat være uden personhenførbare oplysninger.

Ændringen i § 20, stk. 1, er en følge af indsættelsen af § 10 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 8 (psykiatrilovens § 21)

Efter psykiatrilovens § 21, stk. 1, påhviler det til stadighed overlægen at påse, at frihedsberøvelse, tvangsbehandling, tvangsfiksering, fysisk magt og beskyttelsesfiksering ikke anvendes i videre omfang end nødvendigt. Ved § 21, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 8, præciseres det, at udtrykket »overlægen« skal forstås således, at overlægen til stadighed har ansvaret for, at frihedsberøvelse m.v. ikke anvendes i videre omfang end nødvendigt. Overlægen skal således sørge for, at der til stadighed føres det fornødne tilsyn med tvangsansvenden på afdelingen, og at arbejdsgangene på afdelingen tilrettelægges på en sådan måde, at dette kan ske.

Den obligatoriske efterprøvelse af frihedsberøvelse efter lovens § 21, stk. 2, skal som hidtil foretages af overlægen. På baggrund af ændringen af § 21, stk. 1, er det fundet nødvendigt udtrykkeligt at præcisere overlægens kompetence for så vidt angår den forma-